

naar der er Tale om Læren. Dette betragter jeg som en Erkendelse fra Ministerens Side af, at han vil føle sig bunden til at følge Biskoppens Indstilling, og dette finder jeg ikke at kunne være med til, da jeg ikke ønsker, at der skal komme noget særligt Organ ind mellem den Repræsentation, som nærmest er udgaaet af den almindelige Vælgerklasse, og den, der skal have Afgørelsen i dette Spørgsmaal.

Der er en anden Bestemmelse i § 32, til hvilken jeg gerne vilde gøre en lille Bemærkning. Det ser ud som, og det er vel ogsaa Meningen, at det kun er Menighedsraadets Medlemmer, der skulle kunne klage over en Præsts Forhold. Dette, finder jeg, burde udvides til Menighedsmedlemmerne. Jeg er noget ængstelig for, hvis den foreslaaede Bestemmelse bliver bibeholdt, at Menighedsraadets Medlemmer vilde føle det som en Opgave — i alt Fald kunde man godt tænke sig, at nogle af dem vilde føle det som en særlig Opgave — at føre Kontrol med en Præsts Liv og Levned, saaledes at der maaske ad den Vej kunde opstaa et Slags Spioneri overfor Præsten, og jeg kan ikke tro andet, end at det under alle Forhold vil virke uheldigt og generende for ham, selv om han kan siges at staa i et godt Forhold til sin Menighed, at han har paa Følelsen, at han er undergoven en saadan Kontrol. Jeg vil derfor foretrække, at ogsaa Menighedsmedlemmerne kunne faa Adgang til at klage over en Præst, jeg tror, at det i nogen Grad vilde virke hen til, at Menighedsraadets Medlemmer saa ikke vilde føle det som en særlig Pligt at føre Kontrol med Præstens Gerning, Liv og Levned. Hvis man ikke kan tænke sig at indføre saadanne Ændringer i det foreslaaede Lovudkast, vil jeg ikke kunne stemme for disse Paragraffer, men vil komme til at stemme imod dem.

Der er en lille Bestemmelse, som, hvis den bliver vedtagen i den foreslaaede Form, maaske noget kunde ophæve de skadelige Virkninger, som jeg tror, at Forslaget vil faa. Det er Bestemmelsen i § 32 nederst i 1ste Stykke, hvor der staar, at naar et Medlem af Menighedsraadet vil føre Klage over sin Præst, skal han bringe Sagen frem i et Menighedsraadmøde, i hvilket Præsten er til Stede. Hvis der nu er et lidt spændt Forhold, og Præsten har paa Fornemmelsen, at dette Menighedsraadmøde vil komme til at dreje sig om, hvorvidt denne Klage skal nyde Fremme eller ikke, saa kan jeg tænke mig, at Præsten kunde sige som saa: Jeg gaar ikke med til dette Menighedsraadmøde, for saa er der Sandsynlighed for, at Klagen nyder

Fremme; bliver jeg derimod borte, kunne de ikke komme videre. Hvis Præsten bliver borte fra deres Møde, saa kunne de simpelt hen ikke komme længere, og ad denne Vej vil Præsten let kunne rejse Modstand mod disse Paragraffer, og dette kunde maaske nok forsonse mig noget med dem, hvis de vedtages.

Den ældre Del af Forslaget vilde vi altsaa kunne yde vor Støtte, men dette nye Afsnit maa vi i nogen Grad forlange ændret, hvis vi skulle stemme for Lovforslaget om Menighedsraad i sin Helhed.

Om de tre Forslag, som 7 ærede Medlemmer have stillet, og som ere til Behandling her samtidig med dette Lovforslag, skal jeg heller ikke sige meget. Jeg ved ikke rigtig, hvad Hensigten er med disse Lovforslag, idet jeg ikke er i Tvivl om, at de ærede Medlemmer, som have foreslaaet dem, ikke tro paa at kunne faa dem gennemført, maaske ikke en Gang i dette høje Ting, men vel langt mindre i det andet Ting. Nu hørte jeg ganske vist, at det ærede 2det Medlem for 3die Kreds udtalte, at Forslagene nærmest vare at betragte som Modtræk mod det Forslag til en Menighedsraadslov, som foretaa. Hvis det er saaledes, kan jeg bedre forstaa deres Fremkomst. Jeg havde ellers tænkt mig, at de maaske vare fremkomne af nogle andre Grunde, og hvis den Opfattelse havde været rigtig, havde jeg ikke set med hel Uvillie paa deres Fremkomst. Jeg kunde nemlig tænke mig, at de ærede Medlemmer og det Parti, de repræsentere, kunde ønske at faa hele Kirkesagen op til almen Behandling saavel ude i Landet som andre Steder, hvor der holdes offentlige Møder og bliver rejst Diskussion, og at de maaske endda kunde være tilbøjelige til at ønske ved kommende Valg at faa Kirkesagen ret stærkt frem paa de Møder, som altid holdes forud for Folketingsvalg. Hvis det havde været deres egentlige Grund til at komme med Forslagene, vilde jeg ikke have haft saa meget imod deres Fremkomst, idet det maaske indirekte kunde føre til, hvad jeg vilde anse for heldigt, at den almene Befolkning kunde komme til at tage Stilling til disse Spørgsmaal. Jeg nærer ingen Tvivl om, at hvis Folket i al sin Almindelighed skulde komme til at stemme om disse Forhold, vilde Afstemningen ikke gaa i den Retning, som de ærede Medlemmer repræsentere, idet man neppe vilde komme til at skønne, at en Kirkeforfatning var nødvendig for Bibeholdelsen af Folkekirken eller Folkekirkens indre Livs Vækst. Jeg tror snarere, at Afstemningen vilde komme til at gaa i